



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Jana Pavlíčka v právní věci

žalobkyně: **V. J.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Biňovcem
sídlem Strossmayerovo náměstí 977/2, Praha 7

proti
žalované: **Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group**, IČ 47116617
sídlem Pobřežní 665/21, Praha 8

o zaplacení 250 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 2. 2018 č. j. 23 C 210/2016-135 ve znění doplňujícího usnesení ze dne 16. 5. 2018 č. j. 23 C 210/2016-145

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé, ve výrocích o nákladech řízení státu a ve výroku o soudním poplatku **potvrzuje**.
- II. Ve výroku o nákladech řízení mezi účastnicemi se rozsudek **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 52 272 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Josefa Biňovce.
- III. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hradová

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovanou povinnou zaplatit žalobkyni 100 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 30. 6. 2016 do zaplacení, ohledně 150 000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastnicím uložil povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 8 náklady řízení, žalobkyně ve výši 3 024 Kč a žalovaná ve výši 2 016 Kč. Doplnujícím usnesením uložil žalované povinnost uhradit soudní poplatky ve výši 5 000 Kč. Žalobkyně se domáhala na žalované zaplacení 250 000 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy podle § 2959 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník (o. z.). Návrh odůvodnila tím, že dne 18. 8. 2015 došlo k dopravní nehodě, způsobené řidičem vozidla, odpovědnostně pojištěným u žalované a při střetu tohoto vozidla s vozidlem, řízeným žalobkyní, byla usmrcena praneteř žalobkyně K. M., narozená xxx. Žalovaná žalobkyni k její žádosti poskytla z tohoto titulu plnění ve výši 100 000 Kč, další plnění i na základě této žaloby odmítla.
2. Mezi účastnicemi byla nesporná předmětná dopravní nehoda, její zavinění řidičem u žalované pojištěného vozidla a vyplacení částky 100 000 Kč žalovanou žalobkyni. Dále soud I. stupně zjistil ze zpráv Fakultní nemocnice v xxx ze dne 11. 9. 2015, 4. 12. 2015, 15. 4. 2016, 19. 2. 2016, že žalobkyně trpěla v souvislosti s předmětnou nehodou těžkou depresivní poruchou, autonehoda se jí neustále vracela, byla trvale neklidná, nervózní a udávala pocity beznaděje, měla silné výčitky svědomí. Posudkem o invaliditě ze dne 30. 5. 2017 bylo prokázáno, že zdravotní stav žalobkyně je dlouhodobě nepříznivý, došlo u ní k poklesu pracovní schopnosti o 70 %, na němž se ze 60 % podílí těžká depresivní fáze, zdravotní stav odpovídá třetímu stupni invalidity. Soud I. stupně vyslechl k návrhu žalobkyně v rozsudku jmenované svědky z řad jejich příbuzných a známých, z nichž vyplynulo, že žalobkyně se stýkala se zesnulou praneteří v době letních školních prázdnin v letech 2013-2015, po tu dobu se jí intenzivně věnovala a měla ji moc ráda, mimo letní prázdniny s ní v osobním kontaktu nebyla. Následky dopravní nehody prožívala těžce, byla na tom nervově špatně, navštěvovala psychiatra, o K. nechce mluvit, působí jí to bolest.
3. Na základě výsledků provedeného dokazování soud I. stupně dovodil, že mezi žalobkyní a zesnulou K. nebyl vztah materiální závislosti, byl mezi nimi vzdálený příbuzenský vztah a v podstatě se stýkaly pouze o letních prázdninách. Vztah mezi nimi však byl velmi intenzivní, jak potvrdili všichni slyšení svědci, a je zřejmé, že nehoda a smrt K. měla na žalobkyni značný dopad, prožívala silné duševní útrapy, které se projevíly vznikem těžké deprese, jež měla rozhodující vliv na její invaliditu. S odkazem na § 2959 o. z. a v intencích závěrů judikatury Nejvyššího soudu ČR (rozhodnutí sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 a sp. zn. 6 Tdo 1421/2015) soud I. stupně dovodil, že je na místě odškodnit utrpěné duševní útrapy žalobkyně částkou 200 000 Kč. Žalovaná již částku 100 000 Kč žalobkyni poskytla, proto jí přiznal částku 100 000 Kč s úrokem z prodlení podle § 1970 o. z. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. a ohledně zbylého nároku žalobu zamítl. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil s odkazem na § 142 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.) tím, že žalovaná byla z větší části úspěšná a náhradu nákladů řízení nepožadovala. O náhradě nákladů řízení státu, tvořených vyplacených svědečným, rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy žalobkyně byla úspěšná co do 40 % a stihá jí tak povinnost uhradit 60 % nákladů státu a žalovanou stihá povinnost uhradit náklady státu v rozsahu 40 %. O povinnosti žalované k zaplacení soudního poplatku ze žaloby rozhodl podle § 2 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 549/91 Sb. o soudních poplatcích.
4. Proti rozsudku se žalobkyně včas odvolala. S odkazem na § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. dovozovala, že soudem I. stupně přisouzená náhrada je ve smyslu § 2959 o. z. neadekvátní. Zdůraznila, že mezi ní a zemřelou se během letních prázdnin za poslední tři léta před nehodou vytvořil nadstandardní vztah, podobný vztahu matky s dcerou. Smrt praneteře byla pro žalobkyni

velkou ranou, po nezaviněné nehodě se psychicky zhroutila. Soud I. stupně nevzal v úvahu intenzitu jejich vztahu a zmařenou možnost jej dále rozvíjet. Žalobkyně vyslovila názor, že její požadavek je ve vztahu k pojistné částce odpovědnostního pojištění a obchodnímu postavení žalované bagatelní. Proti výroku o náhradě nákladů namítla s poukazem na § 142 odst. 3 o. s. ř., že rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, proto jí měla být přiznána náhrada nákladů řízení. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud napadený výrok rozsudku soudu I. stupně změnil a přiznal jí částku 150 000 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení, nebo aby jej zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu soudu I. stupně k dalšímu řízení.

5. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku s poukazem na to, že náhrada v celkové výši 200 000 Kč je spravedlivá a odpovídá skutkovým okolnostem věci i aktuální judikatuře. Zdůraznila, že příbuzenský vztah žalobkyně a zemřelé byl vzdálenější a že spolu kromě prázdninových návštěv kontakt neudržovaly.
6. Odvolací soud přezkoumal z podnětu odvolání žalobkyně v souladu s § 212 a § 212a o. s. ř. zamítavý výrok rozsudku a výroky s ním související a odvolání opodstatněným neshledal. Soud I. stupně správně uvážil míru duševních útrap žalobkyně v kontextu s intenzitou jejího vztahu s tragicky zemřelou praneteří. Je nezpochybnitelným faktem, že zemřelá byla pro žalobkyni blízkou osobou, že ji měla ráda a ráda se o ni starala. Je však nutno mít také na paměti, že s ohledem na vzdálenější příbuzenství byly vazby mezi žalobkyní a zemřelou udržovány převážně jen prostřednictvím krátkodobých pobytů zemřelé o letních prázdninách v rozmezí tří let (tedy zhruba od pěti do sedmi let věku zemřelé). Jednalo se jistě o oboustranně vřelý vztah, realizovaný ale jen prostřednictvím těchto návštěv, a nelze jej ztotožňovat se vztahem matky a dcery. Úmrtí nezletilé žalobkyni výrazně psychicky zasáhlo nejenom pro samotný její poměr k nezletilé jako k příbuznému dítěti, o které se ráda starala, ale zejména proto, že v osudný den řídila vozidlo, v němž její příbuzná v důsledku dopravní nehody zemřela. Depresivní stav žalobkyně, který vedl k částečné ztrátě její pracovní schopnosti, má pak, jak se podává z lékařských zpráv, zčásti původ také ve fyzickém poškození, které při předmětné nehodě sama utrpěla. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že soudem I. stupně stanovená výše náhrady ve smyslu § 2959 o. z. ve spojení s § 6 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. (o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla) objektivně odpovídá v intencích jím případně zmíněné judikatury míře duševního traumatu žalobkyně, vzniklému v důsledku smrti nezletilé K. M. Rozsudek soudu I. stupně proto v zamítavém výroku o věci samé podle § 219 o. s. ř. potvrdil. Shodně potvrdil i správné výroky tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení státu a o soudním poplatku.
7. Odvolatelce je třeba přisvědčit v jejich výhradách proti výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Na daný případ dopadá ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., podle něhož lze přiznat plnou náhradu nákladů řízení účastníkovi i při částečném úspěchu, jestliže rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Odvolací soud proto změnou příslušného výroku rozsudku za použití § 221a o. s. ř. přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení, spočívajících v nákladech právního zastoupení za 8 úkonů právní služby (převzetí věci, žaloba, věcné vyjádření, závěrečný návrh, účast na čtyřech ústních jednáních) po 5100 Kč (z přisouzené částky 100 000 Kč) podle § 7 vyhl. č. 177/96 Sb. odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) s paušální náhradou výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH z těchto částek. Náhrada nákladů řízení odvolacího náleží podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. v této fázi řízení procesně úspěšné žalované, která se jí však vzdala.

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 27. září 2018

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hradová